

[Justitsministeren.]

Jeg redegjorde i Eftermiddags for alt det, der fra mange forskellige Sider var sket efter Dommen, hvorledes man afholdt store Protestmøder, hvorledes det referedes rundt omkring, hvorledes man samlede ind o. s. v., o. s. v., hvorledes en Præst stillede sig i Spidsen for Indsamlingen, hvorledes Læger, i hvert Fald enkelte, begyndte at optræde og blev refereret i ledende Blade. Det var alt dette, der frembød en saa ekstraordinær Situation over for en Dom af den Karakter, at jeg ikke forstaaer, at det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel optræder saa sagligt skarpt imod mig, naar han er enig med mig i, at man kan optræde, som jeg har gjort, i en ganske ekstraordinær Situation. Det er det, der efter min Mening, det, der efter talrige andres Mening, det, der efter en Mængde Blades Mening forelaa i denne Sag, en ganske ekstraordinær Situation. Den krævede denne Handling, som naturligvis aldeles ikke fra min Side er tænkt at skulle danne Praksis.

Første Næstformand (Vanggaard): Det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Victor Pürschel: Læge Gundtoft erklærede Dagen efter, at Dommen var faldet, at han havde ikke Raad til at appellere. Det betragtede jeg som en camoufleret Erkendelse af, at han ikke ønskede at appellere.

Med Hensyn til Protestmødet anmoder jeg om Tilladelse til et kort Citat fra „Politiken“ for den 5. Marts 1937:

„i Aalborg blev der i øvrigt i Gaar afholdt et Protestmøde mod Dommen.“
Saa staaer der, hvem det var arrangeret af, og at der vedtoges en Resolution, hvori det hedder:

„at de nylig stedfundne Domme over Lægerne er urimeligt haarde, i Særdeleshed naar der ses hen til de Følger, som Tabet af de borgerlige Rettigheder vil faa for de dømte. Forsamlingen anmodede Justitsministeren om Amnesti for de dømte eller foreløbig betinget Benaadning“.

Dette maa formentlig være tilstrækkelig Dokumentation.

Forespørgeren (Aksel Larsen): Jeg beklager, at min Hukommelse har spillet mig et Puds med Hensyn til Munch-Petersens Udtalelse. Jeg vil saa samtidig benytte Lejligheden til at udtale, at jeg staaer ved, hvad jeg sagde før, at vi er bundet af Grundloven.

Maa jeg saa sige til det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard, som gratulerer det ærede Medlem Hr. Kristen Amby og mig til vort Fællesskab, at det er billigt, navnlig naar vi behandler Sager, hvor der paa de allerfleste Omraader er det mest intime Meningsfællesskab mellem det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaards Parti og Justitsministeren paa den ene Side og Det konservative Folkeparti og det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel paa den anden Side.

Maa jeg i øvrigt erindre om, at nu har det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard i hvert Fald to Gange begyndt sin Redegørelse med „uanset hvad der staaer i § 31“. Det minder mig i høj Grad om en Situation, jeg husker ikke, om det var i 1921 eller i 1922, hvor der i Folketinget blev vedtaget en Dagsorden om, at uanset Ministerens — det var Neergaards — Handling i en bestemt Sag udtaler Tinget sin Tillid til ham. Uanset hvad der staaer i § 31 i Retsplejeloven, har det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard Tillid til Justitsministeren. Jeg synes ogsaa, det burde tages i Betragtning, hvorledes Ministerens Forhold til denne Paragraf er.

Ministeren har haft Ordet igen og stadig ikke benyttet Lejligheden til saa meget som et Forsøg paa at gendrive de mange Argumenter, der er fremkommet mod hans Redegørelse i Eftermiddag. Han har kun sagt een eneste Ting, nemlig at efter mange Blades Mening var der efter Aalborg-Dommen opstaaet en ekstraordinær Situation, og derfor maatte Ministeren have Ret til at overtræde Retsplejelovens § 31. (*Justitsministeren* [Steincke]: Det har jeg ikke sagt) Jo, det var netop det, Justitsministeren sagde, og jeg henstiller, at Justitsministeren læser Fortrykket, naar det kommer. Ministeren siger nu, at han har ikke sagt, at han har overtraadt Paragraffen. Nej, for Ministeren vil jo hævde, at hans Nødretsbegrundelse kunde give ham Hjemmel til at handle, som han gjorde, til Trods for at det staaer i § 31, at denne Handle-